

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל

אמרי נועם

בצור ירום

מקובל בידינו מפי זקני הדור הקודם שמכיוון שבפרשת תרומה מדובר על עניין עשיית המשכן וכליו, על כן היא נחשבת לפרשה עליונה וקדושה באופן מיוחד, ולכן צריך בקריאתה זהירות גדולה. אצל זקנינו היה ברור שבפרשת תרומה אסור לבעל הקורא לטעות בשום אופן. ועל כך גם רומז בעל הטורים במה שכתב בתחילת הפרשה שתיבת "תרומה" אותיות "תורה – מ" כלומר תורה שניתנה למשה במשך ארבעים יום ששה בהר סיני, וכוונתו הקדושה לרמוז שעניין עשיית המשכן הנזכר בפרשתנו שקול ככל התורה כולה שניתנה בארבעים יום וכן כוונתו הקדושה לרמוז שכל התורה כולה נסתרת ונעלמת ביותר ועל כן היא כוללת בתוכה את כל התורה כולה. וכך הם פני הדברים גם בנוגע לפירושו של רש"י לפרשת תרומה. וידוע שהאדמו"ר הזקן היה רגיל לומר שבניגוד שפירושו של רש"י על הש"ס פותח ומרחיב את המוח, פירושו על התורה פותח ומרחיב את הלב, ומעורר בתוכו יראת שמיים אמיתית. (ראה היום יום כ"ט שבט). כלומר, מידת היראת שמים של האדם נמדדת לפי השקעתו בלימוד רש"י של החומש, ורמז לכך: שהרי רש"י הוא היקצור של התיבות: יראת שמיים. (2 אותיות ראשונות י ר, אות ראשונה של המילה השניה – ש). וכן רמז זאת מרן השולחן ערוך במה שפסק (סימן רפהג), שאף על פי שעיקר החיוב הוא לקרוא בכל שבוע את הפרשה שניים מקרא ואחד תרגום, מכל מקום מי שהוא ירא שמיים ילמד גם את פירוש רש"י של הפרשה. נמצא שמידת היראת שמיים של האדם נמדדת לפי לימוד רש"י של הפרשה. מלבד עומק הפשט, שבדבריו של רש"י, על החומש, גנוזים בו רמזים וסודות עליונים ביותר, וקבלה בידנו שרש"י הקדוש לא חיבר את פירושו מתוך חומש או ספר תורה רגיל, אלא מתוך ספר תורה של מתיבתא דרקיעה (ישיבה של מעלה), ולכן נתגלגלו לו בפסוקי התורה סודות עליונים ביותר והוא גנז אותם בדרך נסתרת בתוך פירושו, והמשכיל יבין. (אמרי נועם, פרשת תרומה, מאמר א').

לכן אם שואלים אדם מה מצבו בעבודת ה' והוא אומר שהוא רק בינוני, אחד כזה בוודאי לא למד תניא, אפילו בכריכה של הספר הוא לא נגע, כי היתה מסורת שמי שנוגע בדלת של בעל התניא לא היה יוצא מן העולם בלי תשובה, כל שכן מי שנוגע בספר עצמו. עלינו להבין, שלא באנו לעולם הזה בשביל לחפש מדריגות, אלא באנו לעולם הזה להתבטל לפני ה' יתברך כמו גרגיר חול, ואם לא זכינו לזה עדיין לא הגענו לשום מעלה. משה רבינו אמר "ונחננו מה" (שמות ט"ז), אברהם אבינו אמר "ואנכי עפר ואפר" (בראשית י"ח), דוד המלך אמר "ואנכי תולעת" (תהילים כ"ב), כל אחד לפי דרגת הביטול שלו הרגיש מה הוא יכול להגיד. מספרים על אחד מגדולי החסידים – רבי הלל מפאריטש, עוד בהיותו צעיר הוא חיבר כמה ספרים בנגלה. הוא היה עליו גדול, והיה יודע את כל הבבלי והירושלמי וארבע טורים על לשונו, אחר כך הוא למד חסידות וזוהר, והיה בקיא בהם על לשונו בעיון רב מאוד. כל עוד שהוא לא הכיר את האדמו"ר הזקן הוא הלך בהרגשה שהוא צדיק. יום אחד הזדמן לידיו ספר התניא, לאחר שהוא למד את הפרק הראשון של התניא, הוא אמר על עצמו "ודאי שאינני צדיק, הלוואי שיזכני ה' להיות בינוני". ואז הוא חיפש מיהו המחבר של הספר, וכך בסוף ימיו הוא זכה להתקרב לאדמו"ר הזקן, ונעשה לאחד מתלמידיו הקרובים ביותר. רבי הלל החליט לגנוז את כל הספרים הקודמים שלו עצמו, כי אמר שמי שחושב את עצמו לצדיק לא כדאי לקרוא בספרים שלו. (העדיף לגנוז את ספריו על עצם המחשבה שהחשיב עצמו לצדיק, לפני שזכה להכיר את האדמו"ר הזקן ואת ספר התניא).

"ולהבין כל זה באר היטב – (הביאור בזה הוא בפרקים ט"ד) וגם להבין מה שאמר איוב (בבא בתרא פרק א', דף טז ע"א) "ריבונו של עולם בראת צדיקים, בראת רשעים וכו'". מקשים על איוב, איך הוא אומר כך. "צדיק ורשע לא קאמר" – כלומר שהאדם נברא גוזרים עליו אם יהיה חכם או ח"ו יהיה הטיפף מחכם, טיפה זו מה תהיה עליה? חכם או טיפש? אם הקב"ה אמר שהוא יהיה חכם, אפילו אם הוא לא ילמד בבית ספר, הוא יהיה חכם מאוד, די בכך שהוא יראה דבר פעם אחת, הוא לא ישכח אותו לעולם. ואם חס ושלום נגזר שהוא יהיה טיפש, גם אם הוא ילמד בתלמוד תורה ובישיבה קטנה ובישיבה גדולה ובכולל, הוא לא יצליח בלימודיו.

(בצור ירום" חלק א', פרק א', עמ' 160-159)

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי

בחדש תמוז של אותה שנה נבהלו האנשים לגלות כי המקווה ייבש לגמרי. פרנסי העיר עלו אל ביתו של הבבא סאלי כדי לדווח לו על כך. "מהרו ובנו מקווה חדש". אמר הבבא סאלי. הפרנסים לא הבינו, הרי מקווה חדש אמור להתמלא במי גשמים! והרי השנה היתה שנת בצורה, ומהיכן ירדו מי גשמים בחדש תמוז? אך הם לא התווכחו עם האיש הקדוש, תוך ימים ספורים כבר עמד מקווה חדש לגמרי. ופרנסי העיר קראו לבבא סאלי שיבוא לראות את המקווה החדש. הבבא סאלי הרים עיניו לשמיים. ואמר "ריבונו של עולם אתה צייתנו לחיות בקדושה וטהרה ואנו חפצים לעשות רצונך. אנו בנינו מקווה טהרה על מנת שנוכל לטבול בו. עשה נא למען שמך הגדול..". ולפתע נשמעו רעמים חזקים, עננים התקדרו בשמיים, וגשם זלעפות ניתז ארצה. תוך דקות ספורות התמלא המקווה במים זכים וטהורים. בני הקהילה שמחו. אך אז נודע הדבר הבא, מסתבר שיש חומרה מסויימת שלא הובאה בחשבון בבניית המקווה. הבבא סאלי התעקש על החומרה הזאת וביקש לרוקן את המקווה מהמים ולמלא שנית את המים. בני הקהילה לא האמינו. הרי בתמוז החם והלוהט, בשנת בצורת, עד שירד גשם, עכשיו שוב פעם להוציא את המים ולסמוך על נס? אך הם לא העיזו להמרות את פיו של הצדיק, מהר כולם רוקנו את המים מהמקווה.. אז התייצב בבא סאלי בשנית לפני ה', הרים את עיניו לשמיים ואמר "ריבונו של עולם, הורד נא לנו גשם" וראו כולם פלא ונס. השמיים התקדרו בעננים ושוב פעם מטר עז ירד ארצה בשנית בעיצומו של חודש תמוז החם והלוהט..

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב

סיפר רבי נפתלי כי בתחילת התקרבותו אל הצדיק ר' נחמן מברסלב, ראה בחלום איש אחד שבא אליו מעולם האמת ושאלו "לאיזה צדיק אתה מקורב?" ור' נפתלי השיב לו "לאדמו"ר מברסלב". ביקש ממנו אותו אחד מעולם האמת, שייגד דבר תורה של רבי נחמן מברסלב. רבי נפתלי הקריא לו את התורה של רבינו בליקוטי מוהר"ן "עיקר החיות מקבלין מן התפילה כמו שכתוב תפילה לאל חיי". ובשמעו זאת התלהב מאוד האיש, ומגודל התלהבותו החל להתעלות מעלה מעלה, עד שנעלם ממנו. ואחרי החלום הנ"ל בא רבי נפתלי לרבי נחמן וסיפר לו את דבר החלום. ענה ואמר לו רבינו שלא דומה הדיבור תורה שלו בעולם הזה, למה ששומעים מתורתו בעולם האמת (שיח שרפי קודש א- תצה). ובספר "שבחו של הצדיק" (עמ' קד) מובא שלאחר פטירתו של הרב הקדוש ר' מאיר אבוחצירא בנו של הצדיק הקדוש – בבא סאלי, סיפר בבא סאלי לסובבים אותו כי בנו הבבא מאיר בא אליו בחלום ושאלו מה נעשה למעלה, וענה לו בבא מאיר "כל הצדיקים הולכים פה בשמיים לשמוע תורה מרבי נחמן זיע"א. (מתוך הספר "שבחו של הצדיק" עמ' קד).

גם אתם יכולים להיות שותפים ביזכי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגורכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים ביזכי הרבים.

צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

"זהו עת רצון וכל אדם יכול להיושע עכשיו". החסידים הנרגשים מיהרו לבקש איש איש את בקשותיו וצרכיו. לכולם חילק הבעל שם טוב ברכות איש איש כבקשתו. אחד החסידים שפנה לבעל שם טוב היה רבי פייביש, איש אמיד ומקובל בין הבריות. "רבי", לחש פייביש בקול שבור, "ברכני בילדים". הבעל שם טוב הפנה את מבטו בעצב ואמר "בקשה קשה ביקשת". רבי פייביש לא וויתר, "האם לא אמר הרב שזהו עת רצון? הבעל שם טוב חשב קצת ואמר "אתה יכול לזכות בן אחד בלבד, אך בשביל זה תצטרך לוותר על כל רכושך, על כל עושרך.. תצטרך לחיות בעוני". רבי פייביש בכה... הבעל שם טוב המשיך, "קודם שיוולד הילד אתה תיפטר מהעולם". רבי פייביש לא וויתר והסכים. הבעל שם טוב המשיך להקשות ואמר "אבל כשהוא יהיה גדול הוא יסור מדרך התורה ושמנו הרע ילך לפניו...". הפעם רבי פייביש עמד לוותר, הוא בכה על מר גורלו, אך לפתע נצצו עיניו, הוא שאל "האם אחרי הכל הוא יחזור בתשובה?" ענה לו הבעל שם טוב "כן, בסוף הוא ישוב בתשובה, אחרי שנים ארוכות של פריקת עול, הוא יחזור לצור מחצבתו". "אם כן, מסכים אני להכל העיקר שתברך אותי לילד". מהר מאוד, החלו להתרחש אירועים קשים שגרמו להתדרדרותו של רבי פייביש, הוא ירד מנכסיו, והגיע לעוני גדול. והינה לאחר שניהיה עני, אשתו נכנסה להריון. רבי פייביש שמח ונרגש, למרות שידע שסופו קרב, שכן לידתו של הילד תגרום למותו כפי שאמר הבעל שם טוב הקדוש.. ובאמת, חודש ימים לפני שנולד הילד, נפטר פייביש ומסר את נשמתו לבורא. בברית המילה, קיבל הרך הנולד את שם אביו – פייביש. פייביש הקטן היה ילד חניני ומוכשר מאוד. הוא היה נחשב לתלמיד החכם ביותר בכיתה. אך כפי שאמר הבעל שם טוב, פייביש גדל וגדל ויום אחד, במקום לחזור מהשיבה לבית, הוא המשיך עם חבריו לשוק, ושם התגלו לעיניו כל מיני דברים המסיחים את מחשבתו מלימוד התורה. לאט לאט החל להרבות פייביש בבלות בשוק, בגלל שהיה עני, וכסף לא היה לו, לכן הוא פיתח שיטה כיצד לגנוב דברי מאכל מבלי שאיש יבחין בו. אימו שמה לב לשינוי ההתחולל בבנה, הוא החל להגיע לבית בשעות מאוחרות, הוא גם לא הרבה לאכול. היא לחצה עליו לספר לה את האמת מה קרה לו, ויום אחד הוא נשבר וסיפר לה על הגניבות מהשוק. השנים חלפו, פייביש ניהיה לנער, הוא הפך את הגניבה לדרך חיים. לאט לאט שמו התפרסם כ"פייביש הגנב". לאחר שראו שפייביש מצליח לגנוב מכולם מבלי להיתפס, פנו כמה סוחרים לאיש הקדוש ביותר – הבעל שם טוב וסיפרו לו על הנער היתום והגנב. הבעל שם טוב קרא לפייביש, ושאלו "זה יפה בעיניך לשלוח יד בדברים שלא שלך?". "מה אעשה כי רעב אנוכי" ענה הנער. "והרעב שלך מצדיק את לקיחת כספם של אנשים מסכנים העובדים קשה לפרנסתם?". דבריו של הבעל שם טוב חדרו לליבו של הנער היתום. "צודק הרב, אין כל הצדקה והיגיון שאדם רעב כמוני יגנוב את הלחם של אדם אחר שרעב". בליבו גמלה החלטה לשנות את יעד הגניבה. מעכשיו הוא החליט לגנוב רק מעשירים. לא עבר זמן רב עד שהתפרסם בעיר על הגנב המוצלח שהצליח לגנוב מכל עשירי העיר, אך כולם ידעו שרק פייביש יכול לגנוב מבלי שיתפסו אותו. שוב קרא אליו הבעל שם טוב, "אין לך רחמים על אמך האומללה? לא כואב לך על שמו הטוב של אביך המנוח? הוא החליט לעזוב את מקום מגוריו, "לא אוכל לגנוב במקום הולדת אבי וליד אימי שמתביישת בי". פייביש ארז את חפציו ועזב את מזיבוז. באחד הימים הצטרף פייביש לחבורת גנבים מגובשת ומקצועית שעסקה בגניבות גדולות ביותר. פייביש הצליח לעקוף את כל הגנבים, ומהר מאוד ניהיה לראש הגנבים. לילה אחד, כאשר הלך פייביש לישון הוא חלם חלום. בחלומו הוא ראה את אביו "אני אביך, פייביש, ואתה בני יחידי". "הסכמתי להיפרד מן העולם בטרם תיוולד, הייתי מוכן לאבד את כל הוני ורכושי, הייתי אחד העשירים הגדולים ביותר, אך את הכל הסכמתי לאבד על מנת לקבל אותך ושיהיה מי שיגיד אחריי קדיש". "גם הדרך הרעה שבה אתה צועד כרגע היתה ידועה לי, הכל אמר לי הבעל שם טוב הקדוש, רבה של מזיבוז, אך כעת נראה לי שהגיע החלק האחרון בהבטחה של הרבי. חזרתך בתשובה". פייביש התעורר מהחלום בבהלה, הוא ניסה להתעלם ממנו ולחזור לישון. אלא שהחלום חזר על עצמו שוב ושוב. למחרת בבוקר, בעיר מזיבוז, אף אחד לא זיהה את האורח האלמוני שנכנס אל בית מדרשו של הבעל שם טוב. "פייביש" קרא הבעל שם טוב, "גש הנה". "ידעתי שתחזור, כך גם אמרתי לאביך" תוך כדי שהוא מחייך ומלטף את ראשו של פייביש. פייביש היה בהלם, הוא נבהל מרוב קדושתו של הרבי. מהר מאוד מילא אחר הוראותיו של הבעל שם טוב וחזר בתשובה שלמה. אומנם אימו לא זכתה להכירו בדרכו החדשה כי היא גם נפטרה, אך כעת היה מי שיאמר אחריה ואחרי בעלה רבי פייביש קדיש.

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א

והינה נודע כי ברא השם יתעלה באדם שני כוחות מופלאים בכוחם ובטבעם, ושניהם נועדו לעבודתו יתברך הן: מידת הזריזות ומידת העצלות. מידת הזריזות – אשר היא אבן יסוד בעבודת הבורא יתברך, בבחנת "הוי עז כנמר, קל כנשר, רץ כצבי וגיבור כארי, לעשות רצון אביך שבשמיים". (אבות פ"ה מ"כ). ועניינה להורות את האדם שתמיד ינהג בזריזות ככל האפשר בעבודתו יתברך ולא ימנעו שום כוח וסיבה אחרת שבעולם מעבודתו יתברך. ורמז את זה אדונינו המלך דוד ע"ה באומרו "בבית אלהים נהלך ברגש". (תהילים נה,טו). ודורשי רשומות אמרו "ברגש" – ראשי תיבות: ברה, רוח, גשם, שלג. שאף אם יבואו על האדם כל אלו לא ימנע מלהשכים קום לעבודת ה' יתברך וללכת לבית הכנסת ולבית המדרש אלא אדרבה, תמיד ילך בשמחה והתלהבות גדולה על אף כל המצבים. והנהגה זו היא בבחינת הכתוב "משכני אחרך נרוצה". (שיר השירים, ד.ד). והיינו, שהאדם צריך תמיד להיות זריז ונמרץ לרוץ לעבודת הבורא. ומאידך קיימת באדם גם מידת העצלות, שגם היא יסודתה בהררי קודש, ונועדה אך ורק לשם עבודתו יתברך, והיינו שכאשר יבוא יצר הרע אל האדם ויפתנו לדבר עבירה, יתעצל ויאמר ליצרו שאיננו יכול לעשות זאת כי כוחותיו אינם איתו ועל ידי כך ימנע עצמו מן העבירה. אולם האיש החוטא הופך את היוצרות. בעבירה הוא זריז ולא מתחשב לא בגילו ולא בכוחותיו אלא רץ כצבי וגיבור כארי לעבור על רצון יוצרו, אך בדבר מצווה ובלמוד התורה ותפילה ושאר דברים שבקדושה, הרי הוא נוהג בעצלות וכבידות רבה, וממילא איננו יכול לקום בהשכמה לעבודת הבורא. על כן בהפוך האדם את היוצרות ומשתמש בעצלות להימנע מעבודת ה' ובזריזות לשמוע בקול יצרו הרע, ועל ידי זה נכשל בעבירה, על כן הוא מביא דווקא את החלב והדם לה' (ראה ויקרא ד). כי החלב הוא סמל לעצלות, ואילו הדם הוא סמל לזריזות, כי הדם הוא הנפש, והחוטא מקריב חלב ודם לה', להראות לו שהוא הפך את הדברים, הוא היה עצלן במצוה שבה הוא צריך להיות זריז, והיה זריז בעבירה שבה היה צריך להיות עצלן, ובזה יתעורר האדם ויכלכל צעדיו וישקול בפלס מעשיו והנהגותיו היכן וכיצד להשתמש בשתי המידות והזריזות והעצלות. (חלב הארץ, חלק ראשון סימן א' פרק א' עמ' 71-70).

הרב הגאון שלום ארוש שליט"א

התנהגות רעה זו באה בשורשה מכפיות הטובה – שלא רואים את הטובות. לאורך כל תולדות העולם רואים ששורש כל דבר רע הוא כפיות הטובה. מאדם הראשון – שרש"י כותב שהיה כפוי טובה, במה שהאשים את ה' ואמר לו "האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי, ואכל". אדם היה יכול לומר "האשה נתנה לי ואכל". בשביל מה היה צריך להוסיף את המילים "אשר נתת עמדי"? בזה הוא כביכול אמר לה' "אתה אשם שנתת לי אישה כזו שמפתה אותי לחטוא". מאדם הראשון והלאה עד היום – כל החטאים כל העוונות כל הפשעים וכל הכשלוניות הכל בגלל כפיות הטובה. כי אדם שהוא לא כפוי טובה הוא אף פעם לא מתלונן והוא אף פעם לא עצוב. הוא רק אסיר תודה, הוא מרגיש זאת היטב בליבו, שחוק מתודה מה יש לו להגיד? כי הוא רואה את כל הטובות שה' עשה ועושה ויעשה איתו, אם כן מה יש לו להגיד חוק מתודה?? (מתוך שערו בתודה, עמ' 29).

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל

■ מנהג הספרדים ועדות המזרח ללבוש הטלית קטן תחת הבגדים ובשעה שלובשו מסתכל בציצית, ובזה יוצא ידי חובת המצווה כהלכתה. (יחו"ד ח/ב,א). ואף הציציות יהיו מכוסות תחת הבגדים. ומנהג זה יסודותו בהררי קודש. וכן יש לנהוג לדעת רבותינו המקובלים (הליכ"ע ח/א עמ' יא), ולכן בני הישיבות שהם מעדות המזרח לא ישנו ממנהג אבותיהם להוציא את הציציות החוצה, אלא יהיו מתחת למדיהם. (יבי"א ח/ט קח,ח).

■ אכן בני הישיבות מאחינו האשכנזים הנוהגים לילך עם הציציות בחוץ, יש להם על מה שיסמוכו. ואין לחוש בזה ליהורא, מאחר שנתפשט המנהג כן אצלם. (יחו"ד ח/ב, א).

■ הלובש טלית קטן על בגדיו ואין הציציות מכוסות, וכן הלובש טלית גדול של מצווה, אין לו להיכנס בהן לבית הכסא. אבל טלית קטן שמכוסה תחת בגדיו מותר להיכנס בו לבית הכסא. (יבי"א ח/ב א,ז).

■ אם הוא בימות החול, צריך להפריד חוטי הציצית זה מזה, שיהיה כל חוט וחוט בפני עצמו, ולא יסתבכו החוטים זה בזה, בין אם היו חדשים ובין אם היו ישנים. ונתנו סימן בשם האר"י ז"ל, "ציצית ראשי תיבות: צדיק יפריד ציציותיו תמיד. (הליכ"ע ח/א עמ' ב). ולכן אפילו בשבת אם רואה שחוטי הציצית נסתבכו זה בזה מותר להפרידם בנחת בשבת. אולם אם הם חדשים ונסתבכו זה בזה לאחר קשירתם, אין להפרידם בשבת מפני שגומר מלאכתם, ונחשב הדבר למתקן מנא. (הליכ"ע ח/א עמ' א - יב"א ח/ה,ג).

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל

יום קיצי היה זה כאשר הילד יוסף חיים שב מבית המדרש. רק בן 7 היה הילד באותה עת, אולם ראשו היה שקוע בשיעור ששמע זה עתה מפי רבו. משחקי הילדות לא עניינו אותו, נפשו חשקה בתורה בלבד, מחשבותיו ריחפו בדברי תורה, ומבלי לשים לב, החליקו רגליו ומעדו והוא צנח אל באר מים עמוקה. איש לא היה נוכח בחצר באותה שעה, מלבד אחותו הצעירה. היא הבחינה במתרחש וזעקות אימה נפלטו מפיה. רצה האחות אל הבית וזעקה "הצילו הצילו יוסף חיים נפל לבור! יוסף חיים נפל לבור". זעקותיה עוררו את העוברים והשבים ועד מהרה נחלצו כמה בעלי תושיה וירדו אל הבור וחילצו את הילד המפרפר בין חיים למוות מהמים העמוקים שבהם היה. יוסף חיים הובהל אל הבית, כשפניו חיוורות כסיד והוא מחוסר הכרה, הוריו הדואגים בכו והתפללו להשיב את נפשו. רופא הוזעק אל הבית, ובפנים חמורות סבר כי המצב קשה. "אם יתעורר הילד, זה יהיה נס גלוי". דמעות זלגו מעיניה של האם וגרונה נחנק מבכי, "אנא ריבונו של עולם עשה עימי חסד והשב לי את בני אהובי.. ואכן, התפילה התקבלה. הנס התרחש, יוסף חיים פקח את עיניו והתעורר לחיים. "מה אירע איתי?" שאל בקול חלוש. "בני מחמד" פרצה האם בבכי של שמחה והתרגשות, וסיפרה לו את אשר אירע לו. "האומנם?" השתומם יוסף חיים, ולפתע ללא כל התראה מוקדמת, קם ממיטתו והכריז "ריבונו של עולם אתה נתת לי את החיים במתנה גמורה, ועל כן הריני נודר שמעתה ואילך, אקדיש את כל חיי לשם שמיים בלבד!". הכרזתו של הילד בן ה 7 הפעימה את ליבות הסובבים אך עד מהרה נוכחו ברצינותו של הילד. והחל מאותו יום, השקיע הילד הקטן את כל כולו בתורה הקדושה עד שגדל והיה לרבנו הקדוש רבי יוסף חיים - מרן הבן איש חי..

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א

השכר שלהן אינו על עצם הלימוד שהרי הן אינן עוסקות בלימוד תורה, אלא על כך שהן שולחות את בניהן ללמוד תורה ומאפשרות לבעליהן לגלות למקום תורה וממתנות להם בסבלנות עד שישובו לביתם מתלמודם. זו מסירות והקרבה גדולה מצידן ועל כך הן ראיות לגמול ולשכר רב. בכל זאת, איך אפשר להשוות בין מי שעוסק בתורה בעצמו לבין מי שמאפשר לאחרים ללמוד תורה? שכרו של מי רב יותר? נחשוב רגע, הבעל יוצא מן הבית לבית המדרש ועוסק בתורה. אבל לצערנו המציאות היא שלא תמיד הלימוד שלו מושלם, לפעמים פה ושם הוא מפטפט עם החברותא שלו שלא מעניין הלימוד, ובכלל מי אמר שהלימוד שלו לשם שמיים בלבד? הרי לא ימלט שתתנגב לליבו איזו כוונה צדדית ולימודו יהיה גם כדי להתכבד ולהתפאר. הקב"ה בוחן כליות ולב והוא יודע בדיוק נמרץ את השכר המגיע לאדם על לימוד התורה שלו. מה שמגיע - מגיע, ועל מה שצריך לנכות לו - מנכים. ומה לגבי האישה? מה שהבעל פגם בלימוד שלו אינו נוגע אליה. היא הרי שלחה אותו כדי ללמוד תורה בשלימות, בלי שום דופי ופגם. לכן השכר שלה - מושלם. אם כן, במקרה כזה, שכרו של מי רב יותר? הרי אומר - של האישה. אך בזה, לא מסתיים חלקה של האישה, גם כאן חל הכלל של "חכמות נשים בנתה ביתה ואולת בידה תהרסנו". אישה רואה שבעלה אינו ממלא את כל זמנו בתורה, היא יכולה להראות לו פנים זעופות ולצוות עליו שילך לבית המדרש. הוא מרגיש שהתחתן עם משיגה, לא עם אישה. במקום להשיג את המטרה הרצויה היא משיגה את ההפך. אישה חכמה יודעת להשיג את שלה בחכמה וביפקחות. במקום לבקר אותו על מה שאין בו, היא תשבח אותו על מה שיש בו, ועל ידי כך תיצור אצלו את השאיפה לעלות ולהתעלות. (משכני אחריו, במדבר, עמ' כז).

העלון מוקדש לרפואות:

- צ'יצ'אן בן ביסקה
- חזלה בת חביבה
- אהוד בן רבקה
- דביר בן גאולה
- יוסף בן שושנה
- רפאל דביר בן איילת
- אריז בן זהבה חיה
- מרים בת אסתר בלור
- ליטל בת אורנה חווה
- ראובן בן חנה
- מרדכי בן ג'ראן
- חיה אביגיל בת אליס
- מעיים בת אסתר

העלון מוקדש להצלחת:

- מור אבי אוריאל בן ציפורה
- עזרא בן נאוה
- גיא בן איריס
- אלעזר בן כוכבה
- אריה בן קוקב
- מרת אימי ויויאן בת נוריה
- בת חן בת עירית
- בר ושרית ישראל
- אליעד אליהו בן אריאלה
- הודיה חנה בת רבקה מיכל